

В умовах зростання кількості терористичних актів у світі та організованої злочинності в Україні найбільшу небезпеку становить злиття цих двох негативних процесів, тому особливої актуальності набуває боротьба з організованим тероризмом, найбільш типовими формами якого є створення терористичної групи чи терористичної організації.

На нашу думку, з метою успішної боротьби з тероризмом необхідне чітке і несуперечливе антитерористичне законодавство.

Досвід останніх років показав, що проблему тероризму неможливо вирішити чисто силовими методами. З огляду на (релігійно-ідеологічні, політичні, етнічні, економічні) особливості цього явища, людство повинне використовувати весь свій досвід, всю багатвікову мудрість у боротьбі із цією загрозою.

Отже, події, що відбуваються останнім часом у сучасному світі, свідчать про надзвичайно загрозливі, швидко прогресуючі тенденції вчинення терористичних актів. Політичні, релігійні, етнічні та кримінальні угруповання майже щоденно здійснюють акти терору, про що постійно повідомляють засоби масової інформації. Науково-технічний прогрес надав злочинцям великий вибір засобів, зняряд і можливостей вчинення терористичних актів. Разом з тим різнопланова боротьба з цим явищем має ще багато недоліків, прорахунків інформаційного, фінансово-економічного, організаційного та правового забезпечення.

Обґрунтування та факти, що наведені у роботі, дають зрозуміти наскільки важлива проблема не лише для однієї країни, а й для всієї світової спільноти. Особливу суспільну небезпеку становлять спроби терористів отримати доступ до ядерної, хімічної та бактеріологічної зброї, інших засобів масового ураження. Тому постала потреба у розробленні механізму боротьби з тероризмом, який забезпечить надійний захист національної безпеки України.

Конституційно-правова відповідальність: поняття, види, підстави

Розовик І.В., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Барчук Г.І.*

Суттєвим фактором розвитку сучасного суспільства в Україні, засобом формування соціальної, правової державності є забезпечення правильного застосування норм Конституції України і законів, утвердження законності у всіх сферах життєдіяльності суспільства, гарантування прав і свобод людини і громадянина.

Одним з найбільш ефективних інструментів утвердження режиму конституційної законності та врегулювання державно - правових конфліктів є конституційно-правова відповідальність.

Серед існуючих засобів виділяємо насамперед розпуск (дострокові вибори) парламенту, притягнення до відповідальності уряду, імпічмент вищим посадовим особам як найвищий прояв конституційної відповідальності.

Конституційно-правова відповідальність має досить складний політико-правовий характер, оскільки вона пов'язана з такими соціальними явищами, як народ, нація, держава, влада, політика.

Проведене наукове дослідження становить за мету - проникнення в суть поняття конституційно-правової відповідальності, характеристика її окремих аспектів і особливостей, а також з'ясування їх практичного значення для держави і суспільства

В оціночному контексті положень Конституції України 1996 р., на жаль, недостатня увага приділяється питанням конституційно-правової відповідальності. Останніми роками серйозному науковому аналізу згаданої проблеми приділяли увагу лише окремі дослідники.

До провідних вчених, у вище згаданій сфері, слід віднести: П.Е. Недбайло, М.В. Вітрук, М.А. Боброва, Т.Д. Зражевська, Д.Т. Шон, М.М. Колосова, Ю.М. Тодика, В.О. Лучин, А.А. Червяцова, Д.А. Липінський, М.В. Баглай, Ю.Г. Барабаш, С.А. Авакян, І.М. Шаповал, Л.Р. Наливайко, В.В. Бойцова та ін.

Проблеми конституційно-правової відповідальності досліджувались у працях таких зарубіжних вчених як С.А. Авак'ян, М.П. Авдеєнкова, А.О. Безуглов, Н.А. Боброва, Виноградов, Ю.А. Дмитрієв, Ю.П. Єрьоменко та ін.

Конституційна відповідальність є видом юридичної відповідальності та містить притаманні їй ознаки: міра державного примусу, встановлення для правопорушника певних негативних наслідків.

Підставою настання конституційно – правової відповідальності є порушення норм Конституції (конституційний делікт).

Конституційний делікт – це діяння (дія або бездіяльність) суб'єкта конституційно – правових відносин, що не відповідає належній поведінці і тягне за собою застосування заходів конституційної відповідальності.

Конституційно – правова відповідальність може наставати за неналежне виконання своїх конституційних повноважень, має особливий суб'єктивний склад та чітко виявлений політичний характер, тобто є різновидом політичної відповідальності.

Особливість конституційно – правової відповідальності полягає у тому, що вона може бути позитивною та ретроспективною

Як бачимо, конституційно – правова відповідальність являє собою обов'язок суб'єктів конституційного права зазнати несприятливих наслідків особистого, майнового чи громадського характеру за скоєне правопорушення.

Отже, у процесі дослідження теми даної наукової роботи з'ясовано сутність поняття конституційно-правової відповідальності, як особливого виду юридичної відповідальності, що має складний політико-правовий характер, настає за скоєння конституційно-правового делікту та знаходить вияв у передбачених конституційно-правовими нормами особливих несприятливих наслідках для суб'єкта конституційного делікту.

Список використаних джерел

1. Бабенко К. А. Конституційні засади розвитку і регулювання політико-правових відносин в Україні: монографія. – К.: Ін Юре, 2008. – 480 с.
2. Конституція України: Прийнята на 5-тій сесії ВРУ 28 червня 1996 року. – К.: Юрінком, 1996.
3. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні». – К., 2001.
4. Коментар до Конституції України: Підруч. Вид. II, доповнене / За ред. В.В.Копейчикова. – К., 1998.
5. Конституційне право України / за ред. док. юр. наук проф. В.Ф.Погорілка. – К., 1999.
6. Конституційне право України / За редакцією Ю.М.Тодики і В.С.Журавського. – К., 2002.
7. Кравченко В.В. Конституційне право України: Навчальний посібник. – Вид. 4-те, випр. та доп. – К.: Атіка, 2006. – 568 с
8. Кривенко Л.І. Інституціоналізація конституційно-правової відповідальності – необхідна складова розширення та оновлення судової системи України // Право України. – 2003. – №1. – С. 22-24
9. Кушніренко О.Г., Слінько Т.М., Веніславський В.Ф. Конституційне право України в схемах і дефініціях. – Х., 2003.
10. Лазор О. Д., Лазор О. Я., Лазар І. Г. Основи державного управління та місцевого самоврядування : навч.-метод. посіб. для студ. ВНЗ. – К. : Дакор, 2007. – 311с. – Бібліогр.: в кінці розд.
11. Основи конституційного права України. Підруч. Вид. II, доповнене / За ред. В.В.Копейчикова. – К., 2000.
12. Основи правознавства / За ред. І.Б.Усенка. – К.; Ірпіль: ВТФ «Перун», 2003. – 416 с.
13. Опришко В. Конституція України – основа розвитку законодавства // Право України. – 2002. - № 8.
14. Охримович Ю. Теорія права. – К., 1998.
15. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: Підручник / Пер. з рос. – Харків: Консум, 2001.
16. Совгіря О. В., Шукліна Н. Г. Конституційне право України: навч. посібник. – К.: Юрінком Інтер, 2007. – 632 с. –
17. Теория государства и права / Под ред. В.М.Корельского и В.Д.Перевалова. – М., 1997.
18. Тодика Ю.М. Конституція України: проблеми теорії і практики: Монографія. – Х., 2000.
19. Тодыка Ю.Н. Конституционное право Украины: отрасль права, наука, учебная дисциплина. – Х., 1998. – С. 118–120; Конституційне право України / За редакцією В.Ф.Погорілка, Ю.М.Тодики. – К., 1999.
20. Чудаков М.Ф. Конституционное (государственное) право зарубежных стран. – Минск, 2001.
21. Фрицький О.Ф. Конституційне право України. – К., 2002.